

ผู้หญิงกับยาเสพติด

Women and Addictive Drug

นवलจันทร์ ทศนชัยกุล *

Naunjun Tasanachaikul

บทคัดย่อ

สังคมไทยในอดีตมีค่านิยมให้ผู้หญิงมีบทบาทและหน้าที่ในการเป็นภรรยา เป็นแม่ของลูก และดูแลครอบครัว สังคมโดยรวมผู้หญิงถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ผู้ชายเป็นผู้นำครอบครัว ในปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงมากทั้งทางเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และสังคม สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกของชีวิต ภรรยาจำนวนหนึ่งต้องเผชิญกับความยากจน พวกเธอจึงแก้ปัญหาด้วยการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ทั้งนี้ เพื่อให้ได้เงินมารวดเร็วและมากพอในการดำรงชีวิต ปัจจุบันผู้หญิงที่เป็นภรรยากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นและรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ การกระทำความผิดมีหลายรูปแบบ โดยเริ่มจากการครอบครอง การเสพ การจำหน่าย และการสมคบ การกระทำความผิดมีสามมียู่เบื้องหลัง เป็นผู้แนะนำ ชักชวน และบังคับให้เธอกระทำความผิด ในที่สุดการบังคับใช้กฎหมายทำให้ภรรยา

* ข้าราชการบำนาญ ศาสตราจารย์ระดับ 11, ศาสตราจารย์เกียรติคุณ, ผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เหล่านี้ต้องถูกลงโทษจ้องจำในทัณฑสถาน หหมดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตร และการพัฒนาตัวเองในการดำรงชีวิตด้วยความสุข

คำสำคัญ: ผู้หญิง, ยาเสพติด

Abstract

In the past Thai society believed that women play role wives and mothers taking care of their family. They were restricted from right and freedom. Men were the leaders of family. A present Thai society has changed a lot, they are all economic, technology, and society. The family is the first institution of society. Some wives must face of poverty, they solve this problem by committing an offence under the Narcotics Act B.E. 2522, in order to make sufficient income quickly. Nowadays the number of wives committing drug offences will probably increase and also become more serious respective. There are many forms of offences starting with possession, drug abuse, distribution, and conspiracy. Their husbands are behind the acts, guide, persuade and even force them to do wrong. Eventually action taken by law enforcement, some wives being punished in prison, losing chance to take care their children and develop themselves to live happily.

Keywords: Women, Addictive Drug.

ผู้หญิงกับยาเสพติด

ธรรมชาติสร้างผู้หญิงมาให้ เป็นมารยาของสามี เป็นแม่ของลูก ผู้หญิงเป็นเพศที่นำความสวยงามมาสู่โลก มีความอ่อนหวาน มีเมตตา และมีความอดทน ผู้หญิงส่วนมากไม่ลุ่มหลงในสิ่งชั่วร้ายหรือผักไฟในการกระทำความผิด ประพฤติปฏิบัติตนไปตามกรอบวัฒนธรรมประเพณีของสังคม วัฒนธรรมจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต สมาชิกของสังคมจะยึดมั่นไปตามค่านิยมของสังคม อย่างไรก็ตาม “วัฒนธรรม” มีความหมายกว้าง แต่ละสังคมมีวัฒนธรรม การยอมรับการให้ความสำคัญ ยึดปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับสมาชิกในสังคมนั้น ๆ ก่อนอื่น ผู้เขียนขอกล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรม

Arnold W. Green (1964) กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง อุดมคติ ความเชื่อ ค่านิยม การประพฤติปฏิบัติ และยังหมายรวมถึงผลผลิตต่าง ๆ ที่มนุษย์จัดทำขึ้น เทคโนโลยี อุปกรณ์ และวัตถุสิ่งของต่าง ๆ นอกจากนี้ วัฒนธรรมยังหมายถึง วิธีการดำเนินชีวิตโดยรวมที่ทุกคนในสังคมยอมรับร่วมกัน และมีการปฏิบัติสืบทอดกันมา

จากความหมาย “วัฒนธรรม” นี้แยกได้เป็นสองส่วน คือ วัฒนธรรมทางวัตถุและวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ในบทความนี้ผู้เขียนมุ่งเขียนถึงวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ คือ ความเชื่อ ค่านิยม ซึ่งเป็นการยอมรับของสังคม วัฒนธรรมจึงเป็นผลผลิตของส่วนรวมที่มนุษย์ได้เรียนรู้จากสังคม มีการถ่ายทอด เลียนแบบเอาอย่างกัน ที่สำคัญวัฒนธรรมจะสร้างกรอบการกระทำ ประพฤติปฏิบัติตนในสังคมนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม ควรรู้ถึงส่วนประกอบของวัฒนธรรม Neil J. Smelser (1981) ได้แยกส่วนประกอบของวัฒนธรรม ได้แก่ วัตถุสิ่งของที่มนุษย์สร้างขึ้น ค่านิยม บรรทัดฐาน จารีต และกฎหมาย บทความนี้ ผู้เขียนจะกล่าวถึงวัฒนธรรมในส่วนของค่านิยม และกฎหมาย

ค่านิยม หมายถึง การที่คนส่วนใหญ่ในสังคมชอบ พอใจ เห็นดีในการกระทำ ปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และมีการปฏิบัติสืบทอดกันมาจนในที่สุดกลายเป็น “ค่านิยม” ของคนในสังคมในสังคมต่าง ๆ ย่อมมีค่านิยมแตกต่างกัน ทั้งความนิยมต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งและความนิยมใน

ระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ประวัติความเป็นมาของแต่ละสังคม ผู้เขียนเห็นว่าศาสนา มีอิทธิพลเข้ามาเกี่ยวข้องต่อความเชื่อและค่านิยมของคนในสังคมนั้น ๆ ด้วย ต่อไปผู้เขียน จะกล่าวถึงค่านิยมทางเพศ

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2556) กล่าวว่า ค่านิยมทางเพศของประเทศต่าง ๆ ในแถบ เอเชีย เช่น จีน อินเดีย เวียดนาม ญี่ปุ่น และไทย ต่างมีค่านิยมให้ความสำคัญที่ผู้ชายมากกว่า ผู้หญิง ผู้ชายมีสถานภาพสูงกว่าผู้หญิงเมื่อออกเรือนไปแล้วผู้ชายจะเป็นใหญ่ ผู้หญิงจะต้องยอมให้ ผู้ชายมีสถานภาพและบทบาทเป็นหัวหน้าครอบครัว ผู้ชายจะมีอำนาจในการบริหารครอบครัว

ในสังคมเวียดนามถือว่าระบบครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิต ชาวเวียดนาม ส่วนมากนับถือศาสนาขงจื้อ ความเชื่อทางศาสนาขงจื้อถือว่า ถ้าผู้ชายทุกคนรู้จักหน้าที่และบทบาท ของตนเองแล้ว ครอบครัวนั้นจะมั่นคงมีความสุข สังคมโดยรวมสงบเรียบร้อย บิดาหรือสามีจะเป็น ใหญ่สูงสุดในครอบครัว มีอำนาจเด็ดขาดเต็มที่ในการกระทำหรือสั่งการทุกอย่างในครอบครัว เช่น การใช้จ่าย การจัดการทรัพย์สิน ภรรยา มีสถานะด้อยกว่าสามีมาก ผู้หญิงเวียดนามจะถูกควบคุม ไม่ให้มีอิสระในการติดต่อกับสังคมภายนอก หรือการเข้าร่วมกับองค์กรใด ๆ ภรรยาจะมีแต่หน้าที่ ต้องทำงานภายในบ้านตลอดเวลา หน้าที่สำคัญที่สุดของภรรยาคือจะต้องทำให้สามีมีบุตรชายให้ได้ (Nguyen Khae Khan, 1967, pp. 14-16)

จากการศึกษากฎหมายไทยโบราณ กฎหมายตราสามดวง (2381) เป็นกฎหมายที่ได้ รวบรวมสาระจากกฎหมายเดิมที่ใช้ในกรุงศรีอยุธยา เมื่อสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ขึ้นครองราชย์ได้มีการรวบรวมเป็นประมวลกฎหมายฉบับแรก กฎหมายนี้มี ตราประทับสามดวง คือ ตราราชสีห์ ตราพระคชสีห์ และตราบัวแก้ว ได้มีการบัญญัติฐานะของ ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาไว้ต่ำกว่าชายมาก ดังปรากฏในกฎหมายตราสามดวง ดังนี้

เกี่ยวกับการซื้อขายทาส กฎหมายตราสามดวงเล่ม 2 กฎหมายบัญญัติไว้ว่า

ให้บิดา มารดา และสามีมีสิทธิที่จะเอาซื้อลูก เมีย ใส่ในกรรมธรรม์ขายเป็นทาสได้ ส่วนลูก เมียนั้นจะเอาซื้อบิดา มารดา และสามีใส่ในกรรมธรรม์ขายไม่ได้ แสดงว่าบัญญัติใน

กฎหมายลักษณะทาสกำหนดสิทธิชายและหญิงแตกต่างกันมาก ผู้หญิงที่เป็นภรรยาในนั้นมีฐานะเป็นวัตถุอย่างหนึ่งที่จะซื้อขายได้ ส่วนภรรยานั้นจะขายสามีไม่ได้

การขายภรรยายังมีบัญญัติอีกว่า

“ผู้ใดขาดแคลนเอาภรรยามาขายฝากไว้แก่ท่านให้ใช้ประจำเชิงกระยาเบื้อ ชายผู้ยังมีได้ไปมาหาช่วยไถ่ถอนเป็นข้าหัวนาน เมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งแล้วและจะเป็นเมียของตนอีกนั้นมิได้ ถ้ามีผู้ขายอื่นได้ไปเป็นเมียและหญิงมีคู่ ผัวหาโทษมิได้” สถานภาพของผู้หญิงตกต่ำมากในสมัยก่อน การเกิดมาเป็นเพศใดจึงมีความสำคัญ ครอบครัวประกอบด้วยพ่อ แม่ ลูก ครอบครัวมีหน้าที่ในการกำหนดสถานภาพของบุคคลให้แก่บุตรที่เกิดมา

ในบทความนี้ให้ความสำคัญของเพศ การเกิดมาเป็นเพศชายหรือหญิงจะส่งผลตามมาค่านิยมของสังคมไทยให้ความสำคัญกับลูกชาย ผู้ชายสามารถสืบสกุลได้ “นามสกุล” ก็จะสืบทอดขยายให้ได้เป็นศักดิ์ศรีต่อ ๆ ไป อีกประการหนึ่ง ผู้ชายสามารถบวชเรียนได้ในทางพุทธศาสนา ซึ่งประเทศไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ บิดา มารดา จะยินดีพอใจมากเมื่อสมาชิกของครอบครัวเกิดมาเป็นผู้ชาย ได้บวชเรียนและสืบสกุล สร้างความภาคภูมิใจแก่บิดามารดาและวงศ์ตระกูล ความเชื่อหรือค่านิยมนี้จึงถูกกำหนดเป็นกฎหมายขึ้นมาดังปรากฏในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ว่าด้วยเรื่องครอบครัว หมวดสิทธิและหน้าที่ของบิดา มารดา และบุตร

มาตรา 1516 บุตรมีสิทธิใช้ชื่อสกุลของบิดา

ในกรณีที่บิดาไม่ปรากฏ บุตรมีสิทธิใช้ชื่อสกุลของมารดา

จากมาตรานี้แสดงว่า วัฒนธรรมของไทยให้ความสำคัญที่ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง กรณีการใช้นามสกุล มีข้อยกเว้นว่าถ้าบิดาไม่ปรากฏบุตรจึงใช้นามสกุลของมารดา ผู้เขียนยังเห็นว่ากฎหมายว่าด้วยเรื่องครอบครัวเป็นกฎหมายที่มีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม ค่านิยมของไทย เช่น การมีสินสอดที่ฝ่ายชายมอบให้บิดามารดาฝ่ายหญิงเป็นการตอบแทนที่ได้เลี้ยงดูหญิงคนรักที่จะมาเป็นภรรยาของตน ต่อไปจะได้กล่าวถึงกฎหมายการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษทางอาญา ตามที่บัญญัติไว้ตามมาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมี 5 สถาน ได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน

กฎหมายอาญา (Don C. Gibbons, 1973, p. 23) คือข้อบังคับที่กำหนดควบคุมพฤติกรรมของบุคคล การกระทำผิดทางอาญาเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งมีผลโดยตรงต่อบุคคลให้ได้รับบาดเจ็บ เสียหาย หรือมีผลต่อความสงบเรียบร้อย หรือกระทบต่อจิตใจของบุคคลในสังคม ผู้กระทำความผิดต้องได้รับการลงโทษ กฎหมายอาญายังหมายรวมถึงกฎหมายใด ๆ อีกมากที่มีลักษณะการบังคับใช้ทางอาญา เช่น พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ความหมายนี้สอดคล้องกับนักวิชาการอีกท่านหนึ่ง คือ Andrew Ashworth (1995) กล่าวถึงลักษณะของกฎหมายอาญา ว่า การกระทำผิดทางอาญาจะต้องฝ่าฝืนการยอมรับของสาธารณชน และศีลธรรมอันดีซึ่งสังคมยอมรับ การกระทำผิดนี้จะต้องผ่านการพิจารณาโดยเคร่งครัด และจะต้องถูกลงโทษ โดยอธิบายว่าความผิดดั้งเดิมส่วนใหญ่อันมีวิธีการลงโทษตามกฎหมายจารีตประเพณี เป็นความผิดที่มีเจตนาในการกระทำความผิด (mens rea) กล่าวคือ บุคคลไม่ควรถูกลงโทษหากปราศจากการพิสูจน์ได้ว่าเขาจงใจหลีกเลี่ยงเพื่อให้เกิดความเสียหาย ผู้เขียนเห็นว่าเงื่อนไขสำคัญขึ้นอยู่กับความรู้และความเข้าใจถึงการกระทำที่ทาลงไป ซึ่งเป็นการแสดง “เจตนา” ของจำเลย

คำว่า “เจตนา” ในประมวลกฎหมายอาญาของไทย มีบัญญัติไว้ในมาตรา 59 เป็นหมวดว่าด้วยความรับผิดชอบทางอาญา

มาตรา 59 บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาทในกรณีที่ถูกกฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบ เมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบ แม้ได้กระทำโดยไม่เจตนา

กระทำโดยเจตนา ได้แก่ กระทำโดยรู้สำนึกในการกระทำ และในขณะเดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดจะถือว่าผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น มิได้...

ในวรรคท้ายข้างต้นนี้ สอดคล้องกับ Andrew Ashworth ที่กล่าวถึง “mens rea” ดังได้กล่าวมาแล้วที่ว่า ผู้กระทำความผิดต้องรู้และเข้าใจถึงผลของการกระทำที่ได้กระทำลงไปต่อไปผู้เขียนจะได้กล่าวถึงยาเสพติดให้โทษ ประเภท 1 คือ เฮโรอีน ปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษได้กำหนดให้เอมเฟตามีน (ยาบ้า) เป็นยาเสพติดประเภท 1

ยาเสพติด หมายถึง สารเคมีหรือวัตถุนิตใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะโดยการรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกาย จิตใจ ในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องการเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา รวมถึงพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ หรืออาจใช้เป็นยาเสพติดให้โทษ และสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย

ยาเสพติดแบ่งออกเป็น 5 ประเภท (มาตรา 7) ได้แก่

- 1) ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน
- 2) ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟิน โคเคอิน ผีน
- 3) ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะเป็นตำรับยา และมียาเสพติดให้โทษในประเภท 2 ผสมอยู่ด้วย
- 4) ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติคแอนไฮไดรต์ อาเซติคคลอไรด์
- 5) ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา พืชกระท่อม

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2519 มาตรา 4 กำหนดให้วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทเป็นยาเสพติดด้วย

ทั้งนี้ อัตราโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 การกำหนดโทษนับแก้ไขเพิ่มเติม ตามมาตรา 15 มาตรา 66 และมาตรา 67 ยาเสพติดประเภทที่ 1 ได้แก่ เฮโรอีนและยาบ้า สรุปได้ ดังนี้

1) ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ส่งออกยาเสพติดให้โทษ ประเภทเฮโรอีน ยาบ้า ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่ถ้าหากการกระทำดังกล่าวกระทำไปเพื่อจำหน่าย กฎหมายกำหนดโทษไว้ในสถานหนักถึงประหารชีวิตเพียงสถานเดียว กรณีนี้นักกฎหมายได้บัญญัติเป็นพิเศษอีกว่า หากการกระทำดังกล่าวเป็นเฮโรอีน ยาบ้า มีน้ำหนัก คือ 20 กรัมขึ้นไป กฎหมายให้ถือว่าเป็นการกระทำไปเพื่อจำหน่ายด้วย

2) กฎหมายได้บัญญัติเป็นพิเศษไว้ว่า ถ้ามีเฮโรอีน ยาบ้า ไว้ในครอบครอง 20 กรัมขึ้นไป กฎหมายให้ถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งต้องรับโทษหนักกว่ามีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเฉย ๆ กรณีนี้มีโทษจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่ 1,000,000 - 5,000,000 บาท หรือประหารชีวิต

3) การจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยเกินปริมาณที่กำหนดไว้ (ตามมาตรา 15) แต่ไม่เกิน 20 กรัม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึงตลอดชีวิต และปรับ ตั้งแต่ 40,000 - 5,000,000 บาท

4) การจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนและยาบ้า มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ มีปริมาณแตกต่างกันไปตามประเภทของสารบริสุทธิ์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 15 เช่น แอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง 375 มิลลิกรัม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 15 ปี หรือปรับตั้งแต่ 80,000 - 300,000 บาท

การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของหญิงผู้เป็นมารยา อาจหาทางออกในรูปแบบของการสมคบ ทั้งนี้เพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่ายในครอบครัว การสมคบในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 8 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534

มาตรา 8 ผู้ใดสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้นั้นสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันตามวรรคหนึ่ง ผู้สมคบกันนั้นต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

การกระทำความผิดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน อธิบายได้ว่าเป็นการแสดงออก การประชุม การเตรียมการซื้อขายยาเสพติด แม้ว่าจะยังมิได้กระทำความผิดตามที่ได้ตกลงกันไว้ เช่น นาง ก. ได้สมคบกับ นาย ข. ว่าจะซื้อขายยาเสพติดจากเชียงใหม่ เพื่อส่งไปจำหน่ายให้ลูกค้าที่พญาและหาดใหญ่ มีการวางแผนสถานที่นัดพบ การกำหนดวันเวลาไว้ แต่ยังไม่มีการจำหน่ายเฮโรอีนกันจริง นาง ก. อาจเป็นเพียงเครือข่ายคนหนึ่งซึ่งร่วมกันคิดและร่วมกันวางแผน

อีกกรณีหนึ่งตามวรรคสอง คือ มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันเนื่องมาจากการสมคบร่วมคิดกัน ผู้สมคบกันนั้นต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เช่น นางแดง สมคบกับนายคำผู้เป็นสามี จำหน่ายหรือมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน 20 กรัมขึ้นไป ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 1,000,000 – 5,000,000 บาท แสดงว่า นางแดงและนายคำมีความผิดฐานมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ต่อมานางแดงและนายคำจำหน่ายเฮโรอีน 20 กรัมขึ้นไปแก่ นาย ข และ นาย ค นางแดงและนายคำจึงมีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต ปรับตั้งแต่ 1,000,000 – 5,000,000 บาท หรือประหารชีวิต (พระราชบัญญัติสารเสพติดให้โทษ, 2522)

การศึกษาข้อมูลในปัจจุบัน พ.ศ. 2561 ในภาพรวม ผู้ต้องราชทัณฑ์ทั้งหมด 349,804 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ต้องราชทัณฑ์คดียาเสพติด 247,195 คน คิดเป็นร้อยละ 80 ของทั้งหมด การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ (กองยุทธศาสตร์และวางแผนกรมราชทัณฑ์, 2562)

ต่อมาการสำรวจโดยกองยุทธศาสตร์ฯ กรมราชทัณฑ์ ผู้ต้องราชทัณฑ์หญิงคดียาเสพติด พ.ศ. 2562 ทั่วประเทศมีจำนวน 34,000 คน จำแนกเป็นรายเขต โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ผู้เขียนขอเสนอเฉพาะทัณฑสถานที่มีผู้ต้องราชทัณฑ์หญิงตั้งแต่ 1,000 คนขึ้นไป ดังต่อไปนี้

ตารางแสดงจำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์หญิงคดีเกี่ยวกับยาเสพติดทั่วประเทศ พ.ศ. 2562

ลำดับ	เรือนจำ/ทัณฑสถาน	เขต	จำนวนนักโทษเด็ดขาด (คน)
1	ทัณฑสถานหญิงกลาง (กทม.)	10	2,913
2	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3	2,575
3	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	5	1,720
4	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง	1	1,690
5	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	9	1,126
6	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	2	1,046

หมายเหตุ จาก กองยุทธศาสตร์และวางแผน กรมราชทัณฑ์, 2562

ในตารางต่อไป ผู้เขียนขอเสนอข้อมูลเปรียบเทียบ

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

จำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด พ.ศ. 2522

(ผลสำรวจเดือนพฤศจิกายน 2562, ธันวาคม 2562, มกราคม 2563)

ลำดับ	ทัณฑสถาน	เขต	จำนวนนักโทษเด็ดขาด (คน)		
			พฤศจิกายน	ธันวาคม	มกราคม
1	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง	1	1,690	1,701	1,862
2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	2	1,046	1,131	1,188
3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3	2,575	2,512	2,492

หมายเหตุ จาก กองยุทธศาสตร์และวางแผน กรมราชทัณฑ์, 2563

จากการศึกษาค้นคว้าอิสระของนางสาวสุตาพร อาจผักปัง (2560) เรื่อง ผู้ต้องขังหญิง กระทำผิดซ้ำ คดีจำหน่ายยาเสพติด พ.ศ. 2560 ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังหญิง ที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปในการจำหน่ายยาเสพติด ผู้ต้องขังหญิงทั้งที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียน ผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ได้รับโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 242 คน ผลการวิจัยข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 มีจำนวนร้อยละ 51.2 อายุขณะกระทำความผิดมากกว่า 25 ปี จำนวนร้อยละ 68.2 มีการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 33.1 ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท และมีรายได้มากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 38.8 ประกอบอาชีพค้าขายร้อยละ 40 กลุ่มตัวอย่างมีบุตร 1-2 คน ร้อยละ 72 และไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับสามีร้อยละ 61.9 การกระทำผิดซ้ำด้วยการจำหน่ายยาเสพติดโดยจำหน่ายยาบ้า ร้อยละ 70.4 และถูกจับกุมขณะจำหน่ายยาเสพติดร้อยละ 56.2 ข้อมูลที่ผู้ต้องขังหญิงเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ผู้ต้องขังหญิงกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 34.3 ข้อมูลสำคัญ ผู้ต้องขังกลุ่มตัวอย่างรับภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวมีจำนวนมากถึงร้อยละ 70.8

ข้อมูลเกี่ยวกับสามี สามีมีอาชีพรับจ้างร้อยละ 63.5 รายได้ระหว่าง 10,000 – 15,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 33.5 พี่น้องของสามีเกี่ยวข้องกับยาเสพติดร้อยละ 89.2 สามีกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นเวลานาน 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 27.6

ในปีต่อมา จิราพร ชุตติศักดิ์ (2561) ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ความรุนแรงในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีจำหน่ายยาเสพติด การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรุนแรงในการจำหน่ายยาเสพติด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ต้องขังที่มีสามีและอยู่ในทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติพื้นฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรโดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังร้อยละ 52.3 มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี จบชั้นมัธยมศึกษา ร้อยละ 60.3 มีอาชีพค้าขายร้อยละ 40 และมีรายได้ก่อนต้องโทษต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 40 ข้อมูลเกี่ยวกับสามี อายุระหว่าง 21 - 30 ปี ร้อยละ 45 อาชีพรับจ้างร้อยละ 63.5 และ สามีมีรายได้ 10,001 - 15,000 บาทต่อเดือน จำนวนมากที่สุดร้อยละ 33.5 การศึกษาของสามี สำเร็จอาชีวะหรืออนุปริญญาตรี ร้อยละ 45 และสามีเกี่ยวข้องกับยาเสพติดระยะเวลา 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 27.6

รูปแบบการกระทำความผิด การจำหน่ายมีการสมรู้ร่วมคิดในการจำหน่ายร้อยละ 46.9 กระทำความผิดคนเดียวร้อยละ 53.1 โดยการรับไปจำหน่ายด้วยตัวเองร้อยละ 65.4 ก่อนกระทำ ผิดด้วยการจำหน่ายยาเสพติด ผู้ต้องขังเสพยาเสพติดมาก่อนร้อยละ 66.5 และมีการจำหน่าย ยาบ้ามากที่สุด ร้อยละ 70.4 ข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณของสารเสพติด ส่วนมากร้อยละ 54.6 จำหน่าย ไม่เกิน 20 กรัม และจำหน่ายทุกวันมีจำนวนร้อยละ 77.2 ข้อมูลเกี่ยวกับโทษที่ได้รับร้อยละ 36.2 ได้รับโทษจำคุกระหว่าง 3-5 ปี และเสียค่าปรับตั้งแต่ 100,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 52.3

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ต้องขัง อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ที่อยู่อาศัย และภูมิหลังของสามีด้านการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง ปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของสามี การติดพนัน การเสพยาเสพติดแอลกอฮอล์ และการชักจูงภรรยาให้ เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รวมทั้งการค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงใน การกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ความรุนแรงในการกระทำความผิดของ ผู้ต้องขังหญิงคดีจำหน่ายยาเสพติด) วัดด้วยจำนวนปีที่ถูกต้องโทษ

เพื่อให้บทความนี้มีความสมบูรณ์ในกระบวนการยุติธรรม ผู้วิจัยขอเสนอคำพิพากษา ศาลฎีกา คดีผู้หญิงกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกา 7100 / 2561

โจทก์ พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย

จำเลย นางสาวกนกวรรณ โสมเมา

โจทก์ฟ้องขอให้สั่งโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100, 100/1, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 83 ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยเป็นสามเท่าตามที่กฎหมายกำหนด

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง 100 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ให้จำคุก 8 ปี และปรับ 800,000 บาท ทางนำสืบในชั้นพิจารณาของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณานับเป็นเหตุบรรเทาโทษ เห็นสมควรลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เป็นจำคุก 5 ปี 4 เดือนและปรับ 533,333.33 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) ในการกักขังแทนค่าปรับ ให้กักขังได้เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังยุติโดยคู่ความไม่ได้โต้แย้งในชั้นฎีกาว่า จำเลยกับนายสมเจตน์เป็นสามีภรรยากันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส จำเลยเป็นข้าราชการสังกัดกรมหม่อนไหม กระทรวงการเกษตรและสหกรณ์ ก่อนเกิดเหตุนายสมเจตน์เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดในภาคเหนือ และพักค้างคืนที่จังหวัดเชียงใหม่ ขณะพักค้างคืนนายสมเจตน์และเพื่อนชายทั้งสองร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีน โดยจำเลยไม่ได้ร่วมเสพด้วย แล้วนายสมเจตน์เก็บเมทแอมเฟตามีนที่เหลืออีก 26 เม็ดไว้ที่ตัว ต่อมาวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 นายสมเจตน์ขับรถพาจำเลยและเพื่อนชาย

ทั้งสองเดินทางไปอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ขณะรถยนต์ที่กำลังจะแล่นผ่านด่านตรวจถาวร อำเภอแม่จัน ร้อยตำรวจโทจรูญ พนักงานตำรวจประจำด่านตรวจเห็นนายสมเจตน์และเพื่อนชายสองคนมีลักษณะคล้ายคนพึ่งเสพยาเสพติดมาจึงขอตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะของนายสมเจตน์และเพื่อนชาย พบว่ามีสารเสพติดจริง และเมื่อมีการตรวจค้นตัวจำเลยก็พบเมทแอมเฟตามีน 26 เม็ด ซุกซ่อนอยู่ภายในเสื้อยกทรงของจำเลย นายสมเจตน์และจำเลยให้การว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นของนายสมเจตน์ที่ฝากจำเลยไว้

คดีมีปัญหาดังกล่าวจึงวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจโทจรูญและดาบตำรวจสันติสุข เจ้าพนักงานตำรวจร่วมจับกุมจำเลยเป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า ขณะที่พยานทั้งสองปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ด่านตรวจถาวร อำเภอแม่จัน และให้นายสมเจตน์หยุดรถยนต์ที่กำลังขับให้ตรวจอยู่นั้น ดาบตำรวจสันติสุขสังเกตเห็นนายสมเจตน์กับชายอีกสองคนในรถยนต์ที่ท่าคล้ายคนที่เสพยาเสพติดให้โทษมา จึงสั่งให้นายสมเจตน์ขับรถเข้าสถานีตรวจ และให้นายสมเจตน์กับเพื่อนชายอีกสองคนลงจากรถเพื่อทำการตรวจปัสสาวะ ส่วนจำเลยนั่งรออยู่ในรถ ผลการตรวจปัสสาวะพบว่ามีผลบวก แต่เมื่อค้นตัวแล้วไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แต่สังเกตเห็นว่าจำเลยมีท่าทางกระสับกระส่ายมีพิรุธจึงขอตรวจค้นตัวจำเลย พบว่ามีเมทแอมเฟตามีน 26 เม็ด ซุกซ่อนอยู่ภายในเสื้อยกทรงจำเลย ร้อยตำรวจโทจรูญสอบถามนายสมเจตน์แล้วรับว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นของตนที่ฝากจำเลยไว้ตอนอยู่ในรถ และจำเลยให้การว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นของนายสมเจตน์ที่ฝากตนไว้ เห็นว่า พยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความยืนยันว่าจับจำเลยได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ซุกซ่อนไว้ในเสื้อยกทรงของจำเลยที่นายสมเจตน์ฝากเก็บไว้ สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของนายสมเจตน์และจำเลยที่ว่า เมื่อขับรถใกล้จะถึงด่านตรวจ นายสมเจตน์ยื่นท่อกระดาษชำระพันถุงพลาสติกที่บรรจุของกลางส่งให้จำเลยนำไปซ่อนไว้ที่ตัว จำเลยรับมาแล้วนำไปเก็บไว้ในเสื้อยกทรงซึ่งมีน้ำหนักให้รับฟัง จำเลยอ้างว่าขณะที่นายสมเจตน์ฝากไว้ไม่ได้บอกว่า เป็นของอะไร และจำเลยไม่ทราบว่าเป็นเมทแอมเฟตามีน

จำเลยเป็นภรรยานายสมเจตน์และได้ความว่าก่อนเกิดเหตุ 1 วัน จำเลย นายสมเจตน์ และเพื่อนนายสมเจตน์อีก 2 คนพักในโรงแรมจังหวัดเชียงใหม่ นายสมเจตน์กับพวกได้เสพเมทแอมเฟตามีน รุ่งเช้าได้ร่วมเดินทางมาด้วยกัน แม้ไม่ได้ความว่าจำเลยได้ร่วมเสพเมทแอมเฟตามีนด้วย แต่จำเลยเป็นภรรยานายสมเจตน์และพักร่วมห้องเดียวกัน การที่นายสมเจตน์นำเมทแอมเฟตามีนของกลางฝากจำเลยไว้และจำเลยเก็บของกลางไว้ในลิ้นชักทรงของจำเลย เพราะไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ประจำอยู่ด่านตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยยอมทราบได้โดยสามัญสำนึกว่าสิ่งของที่รับฝากไว้ดังกล่าวเป็นยาเสพติดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย

ที่จำเลยฎีกาว่า หากจำเลยรู้ว่าสิ่งของที่นายสมเจตน์ฝากไว้เป็นเมทแอมเฟตามีน จำเลย ซึ่งมีโอกาสที่จะโยนสิ่งของดังกล่าวทิ้งไปเพื่อเป็นการทำลายหลักฐานไม่ให้เหลือติดตัวจำเลยและต้องถูกจับกุมในภายหลังนั้น เห็นว่า การที่จำเลยมีโอกาสขวางเมทแอมเฟตามีนของกลางทิ้ง แต่ไม่ทิ้งมิได้หมายความว่าจำเลยไม่รู้ว่าเป็นเมทแอมเฟตามีน แต่อาจเป็นเพราะจำเลยเป็นผู้หญิง การเก็บซ่อนของกลางไว้ในลิ้นชักทรงของจำเลยซึ่งเป็นที่พักปิดมิดชิดยากแก่การตรวจค้น และคิดว่าเจ้าพนักงานตำรวจจะไม่ตรวจค้นตัวผู้หญิงก็เป็นได้ พยานหลักฐานของจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยรับฝากเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อช่วยเหลือนายสมเจตน์ให้นำเมทแอมเฟตามีนรอดพ้นจากการตรวจค้นโดยไม่ถูกจับกุมเป็นการช่วยเหลือเพื่อให้ความสะดวกแก่นายสมเจตน์ในการมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยจึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนนายสมเจตน์ให้กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนใคร่ขอสรุปว่า การกระทำความผิดคดียาเสพติดของหญิงผู้เป็นภรรยามีความเกี่ยวข้องกับสามีอย่างยิ่งจากข้อมูลของกรมราชทัณฑ์ งานวิจัย และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าด้วยวัฒนธรรมประเพณีผู้หญิงมีสถานภาพเป็นรองผู้ชาย เมื่อมีครอบครัวแล้วเธอทั้งหลายต่างให้ความสำคัญที่ครอบครัว ยอมรับให้สามีเป็นหัวหน้าครอบครัวที่จะนำพา

ชีวิตให้สดใสงดงาม เธอทั้งหลายต้องการเป็นมารดาที่ดีของลูก เป็นภรรยาที่ดีของสามี แต่ในการดำรงชีวิต สามีกลับมีอิทธิพลในการชักชวนให้เธอกระทำความผิดคดีอาญาเสพติด ที่สำคัญภรรยาส่วนมากต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัว ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจำนวนหนึ่งจึงกลับกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาญาเสพติด และในที่สุดเธอต้องถูกจองจำในทัณฑสถานหญิง ทั้งที่เธอมีบทบาทสำคัญยิ่งคือมีหน้าที่สร้างคน การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนด้วยความรักให้ลูกเติบโตเป็นคนดีเชิดชูครอบครัว และมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

บรรณานุกรม

คุรุสภา. **กฎหมายตราสามดวง พ.ศ.2381 เล่ม 2.** (ม.ป.ป.) กรุงเทพฯ: องค์การคำคุรุสภา.

กรมราชทัณฑ์. (2563). **กองยุทธศาสตร์และวางแผน กรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2562, 2563.**

นนทบุรี: กรมราชทัณฑ์.

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7100/2561. (2561). สืบค้นจาก <http://thai-crime-code.blogspot.com/2020/10/2561.html>.

จิราพร ชูศักดิ์. (2561). ความรุนแรงในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีจำนำยาสารเสพติด. **วารสารสหวิทยาการ**, 7(1), 146-156.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2556). **ระบบงานยุติธรรมใหม่.** นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

พิชัย นิลทองคำ. (2547). **กฎหมายว่าด้วยครอบครัว: ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.** กรุงเทพฯ: อทตยา มิเลนเนียม.

บุญร่วม เทียมจันทร์. (2561). **ประมวลกฎหมายอาญา : พร้อมหัวข้อเรื่องทุกมาตรา ฉบับสมบูรณ์.** กรุงเทพฯ: อินส์พัล.

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2519. (2545). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ลัก กอแสงเรือง. (2530). **พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ฉบับมาตรฐาน พร้อมด้วยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม.** กรุงเทพฯ: นิติบรรณาการ.

พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518. (2539). กรุงเทพฯ: สุตรไฟศาล.

สุดาพร อาจผักปัง. (2560). ผู้ต้องขังหญิงกระทำผิดซ้ำคดีจำหน่ายยาเสพติด. สืบค้นจาก

<http://mapol.soc.ku.ac.th/wp-content/uploads/2017/09/17.pdf>.

Ashworth, Andrew. (1995). **Principle Criminal Law**. London: Clarendon.

Gibbon, Con C. (1973). **Society Crime and Criminal Careers**. New Delhi: Prentice Hall.

Green, Arnold. W. (1964). **Sociology**. New York: Pennsylvania University.

Khae Khan, Nguyen. (1967). **An Introduction to Vietnam Culture**. Tokyo: Tokyo Press.

Smelser, Neil J. (1981). **Sociology**. New Jersey: Prentice Hall

Translated Thai References

Bunruam Thaimchan. (2018). **Thai Criminal Code**. Bangkok: Innpan. [in Thai]

Department of Corrections. (2020). **Strategy and Plan Division, Department of Correction 2018, 2019**. Nonthaburi: Department of Corrections. [in Thai]

Jiraporn Choosak. (2016). The Vilene in the Mistreatment of Drug Addict Women Prisoners. **Journal of Interdisciplinary Research: Graduate Studies**, 7(1), 146-156. [in Thai]

Khurusapha. **Three seal law, 1894, Book 2**. (n.d.). Bangkok: Khurusaph. [in Thai]

Naunjun Tasanachaikul. (2013). **Modern: Justice System**. Nonthaburi: Panthip Press. [in Thai]

Nares tie Control Aet 1976. (2002). Bangkok: winyuchon. [in Thai]

Phichai Nilthongkhum. (2004). **Family Law: Thai Civil Code.** Bangkok:

Athataya Milennium. [in Thai]

Psychotropic Substances Aet 2018. (1996). Bangkok: Soutpaisallaw. [in Thai]

Sak Khosangruang. (1987). **Nares tie Aet 1979.** Bangkok: Niti Bannakan. [in Thai]

Sudaporn Arkpakpong. (2017). **The Recidivism of Women Prisoners in Drug**

Distribution Case. Retrieved from <http://mapol.soc.ku.ac.th/wp-content/uploads/2017/09/17.pdf>. [in Thai]

Supreme Court ruling no.7100/2561. (2518). Retrieved from <http://thai-crime-code.blogspot.com/2020/10/2561.html>. [in Thai]